

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

V. K.

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2015, č.j. MV-19636-3/SO-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 1. 2015, č.j. OAM-1380-15/ZR-2014, kterým byla dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě namítal nesprávný výklad § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně jeho rozpor s Ústavou a čl. 32 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Poukázal na to, že znemožnění dalšího pobytu na území České republiky bude mít citelný, negativní dopad do jeho rodinného života, neboť zde má povolen trvalý pobyt jeho snoubenka. K prokázání svého tvrzení navrhoval její výslech.
3. Nesporoval, že byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 1. 2014, sp. zn. 1 T 17/2014, pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k podmíněnému trestu odnětí svobody a k zákazu činnosti.
4. Nesouhlasil však s tím, že správní orgány v dané věci postupovaly striktně dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Připustil, že judikatura Nejvyššího správního soudu upřednostňuje veřejný zájem na tom, aby na území nepobývali cizinci páchající úmyslnou trestnou činností, před právem na ochranu rodinného života cizinců. Avšak správní orgány narušení veřejného zájmu nezkoumaly a neposoudily, jak intenzivně byl veřejný zájem ze strany žalobce narušen, ani zdali lze tento veřejný zájem klást nad jeho ústavně zaručené právo na ochranu rodinného života. V této souvislosti poukázal na tzv. zmírňující správní uvážení, které má vést k odstranění tvrdostí zákona, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008 - 101.
5. Upozornil, že před vydáním trestního příkazu Obvodním soudem pro Prahu 9 byl podroben přezkumu ze strany orgánů činných v trestním řízení, zda je osobou zjevně nenapravitelnou. Jelikož mu nebyl nařízen ani výkon trestu odnětí svobody, ani vyhoštění, dovozoval, že veřejný zájem neporušil natolik významně, aby ochrana veřejného statku převážila nad ochranou jeho rodinného života. Přičemž správní orgány by neměly ve svých rozhodnutích dospět k odlišnému závěru.
6. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k novému projednání.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 6. 2015 odmítla veškeré žalobní námítky. Zdůraznila, že při postupu podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejsou správní orgány povinny posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka. Naopak poukázala na § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které výslovně zakotvuje povinnost posuzovat přiměřenost, a na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2013, č.j. 9 A 222/2010-40. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců považovala toliko

za výkladové, neukládající správním orgánům povinnost vždy posuzovat přiměřenost rozhodnutí.

8. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítla.

III.

Obsah správního spisu

9. Oznámením ze dne 15. 6. 2014 zahájil správní orgán I. stupně řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce dle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
10. Z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 1. 2014, sp. zn. 1 T 17/2014, vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku.
11. Z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 121 T 39/2014, vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
12. Ve výpisu z evidence Rejstříku trestů žalobce ze dne 13. 11. 2014 byl evidován záznam, a to trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 1. 2014, sp. zn. 1 T 17/2014, v právní moci dne 12. 2. 2014.
13. Dne 9. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-1380-15/ZR-2014, kterým zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a stanovil žalobci lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování dle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě) s platností od 15. 1. 2014 do 14. 1. 2016. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce byl v roce 2014 dvakrát pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž dle výpisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 13. 11. 2014 má žalobce toliko jeden záznam, a to trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 1. 2014, sp. zn. 1 T 17/2014, v právní moci dne 12. 2. 2014. Jelikož byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, bylo rozhodnuto o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zároveň uvedl, že nebyl příslušný zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, naopak byl povinen takto z důvodu veřejného zájmu rozhodnout.
14. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 14. 1. 2015, jehož obsah je obdobný podané žalobě.
15. Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2015 žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 1. 2015. V odůvodnění rozhodnutí nejprve shrnula průběh správního řízení a dále se vypořádala s jednotlivými námitkami žalobce. Uvedla, že správní orgán I. stupně vzal v potaz toliko odsouzení žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 1. 2014, sp. zn. 1 T 17/2014, o němž existoval záznam ve výpisu z evidence Rejstříku trestů. Ztotožnila se i s názorem správního orgánu I. stupně, že v případě postupu dle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemají správní orgány povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, a to na rozdíl od postupů dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které

povinnost posuzovat přiměřenost stanoví. Žalovaná poukázala na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2013, č.j. 9 A 222/2010-40 a také doplnila, že § 174a zákona o pobytu cizinců je výkladovým ustanovením, které neukládá správním orgánům povinnost v každém případě přiměřenost posuzovat.

IV. Posouzení žaloby

16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
17. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
18. Žaloba není důvodná.
19. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
21. Podle § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
22. Podstatou sporu bylo nesprávné právní posouzení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy žalobce byl přesvědčen, že i v případě výše uvedeného zákonného ustanovení je potřeba hodnotit přiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života.
23. Soud předně konstatuje, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 1. 2014, sp. zn. 1 T 17/2014. Tím došlo k naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož bude povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin.
24. Dále soud odkazuje na právní věty rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008-101, které zní: „I. Veřejný zájem na tom, aby se v České republice nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslnou trestnou činnost, má dle § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, přednost před právem cizince, jenž takový trestný čin spáchal, na ochranu jeho rodinného života ve smyslu čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. II. Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neposkytují správnímu orgánu možnost správního uvážení.“.
25. Nejvyšší správní soud v bodech [20] až [22] rozhodnutí ze dne 27. 1. 2012, č.j. 8 As 34/2011-85 dále uvedl následující: „[20] ... zákon o pobytu cizinců v jeho případě nestanoví správnímu orgánu povinnost se zabývat otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho

soukromého a rodinného života. Tuto povinnost stěžovatel ovšem dovozuje jednak z § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a jednak z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[21] Správní orgán, mimo jiné s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu, dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Právě možnost zrušit dlouhodobý pobyt cizince s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje vyjádření veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008 - 101, vyjádřil přesvědčení, že proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.

[22] Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení, by mohly být jen mimořádné okolnosti, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti. Připustil, že takovou situací by obecně mohly být i případy, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby.“ Uvedené závěry lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc.

26. Soud dává za pravdu správním orgánům, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neobsahuje podmínku zkoumání dopadu rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č.j. 6 Azs 348/2017-26 však Nejvyšší správní soud poukázal „na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“ Soud tedy i v dané věci vážil, zdali na straně žalobce existují mimořádné okolnosti, pro které by bylo možné považovat žalobou napadené rozhodnutí za nepřiměřené. Žádné takovéto okolnosti však v případě žalobce soud neshledal. Žalobce v průběhu správního řízení poukazoval toliko na to, že na území České republiky má povolen trvalý pobyt jeho snoubenka, státní příslušnice Ukrajiny. Tuto skutečnost soud nepovažuje za mimořádnou, neboť je zjevné, že žalobcova snoubenka neodvozuje svůj trvalý pobyt od pobytového oprávnění žalobce, přičemž žalobce neuvedl jakékoliv podrobnosti o jejich vztahu (srov. bod [11] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č.j. 6 Azs 348/2017-26). Je pravdou, že v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobce poukázal na to, že má s bývalou přítelkyní na území České republiky dceru, se kterou však nežije ve společné domácnosti a o které se dozvěděl až po podání žaloby, tedy cca jeden rok po jejím narození. Soud zdůrazňuje, že v souladu s § 75 s.r.s. vychází při svém rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přesto soud podotýká, že ani existenci dcery žalobce na území České republiky, nepovažuje za okolnost mimořádného charakteru, neboť žalobce kromě toho, že je jejím otcem, ničeho konkrétního a zásadního o vztahu s ní neuvedl. Naopak sám přiznal, že nežijí ve společné domácnosti. Soud tedy nepovažuje právo žalobce na ochranu rodinného života za natolik intenzivní, aby převážilo nad veřejným zájmem spočívajícím v tom, aby na území České

republiky nepobývali cizinci, kteří se tak jako žalobce dopouští úmyslné trestné činnosti, a závažně tak porušují právní řád České republiky.

27. Soud uzavírá, že ačkoli se správní orgány dopadům do rodinného a soukromého života žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí nevěnovaly, nejednalo se o takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti odkazuje na bod [12] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č.j. 6 Azs 348/2017-26, v němž Nejvyšší správní soud ke zcela shodné vadě rozhodnutí správních orgánů uvedl následující: „*Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobným této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.*“
28. Žalobce v žalobě navrhl k prokázání svého tvrzení o negativním dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do jeho rodinného života svědecký výslech snoubenky. S ohledem na výše uvedené právní posouzení věci soud ke svědeckému výsledku snoubenky žalobce pro nadbytečnost nepřistoupil.
29. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že se správní orgány měly v dané věci řídit posouzením jednání žalobce provedeného orgány činnými v trestním řízení. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou oprávněny posuzovat závažnost trestného činu a ani jiné skutečnosti, které byly rozhodné pro trestní řízení, tj. i pro uložení trestu. V řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení cizince pro úmyslný trestný čin správní orgány neposuzují, nakořím intenzivně byly narušeny zájmy chráněné trestním zákoníkem, naopak je pro ně relevantní pouze ta skutečnost, zdali cizinec byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008-101 a dále bod [15] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č.j. 8 As 34/2011-85).

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. března 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.